

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2682/2019
05.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Нада Драгутиновић Миличевић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., ради развода брака, вршења родитељског права и издржавања детета, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 88/19 од 21.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 05.09.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 88/19 од 21.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П2 1919/17 од 23.10.2018. године, ставом првим изреке разведен је брак закључен између парничних странака дана ...1999. године у ..., који је уписан у МКВ која се води за матично подручје ... под текућим бројем .. за 1999. годину. Ставом другим изреке, заједничко дете парничних странака малолетни ВВ, рођен ...2001. године у ..., поверен је на бригу, чување и васпитање мајци ББ, која ће самостално вршити родитељско право. Ставом трећим изреке одређено је да ће се одржавање личних односа малолетног детета ВВ са оцем АА одвијати према потребама и жељама детета, а по претходном договору родитеља. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да на име свог дела доприноса за издржавање малолетног ВВ плаћа месечно износ од 20.000,00 динара и то сваког 1. до 5. у месецу за текући месец, почев од дана подношења тужбе 11.10.2017. године па убудуће док за то постоје законски услови или док се ова одлука не измени другом судском одлуком, исплатом на наведени текући рачун законске заступнице детета, мајке ББ, с тим да доспеле, а неисплаћене износе издржавања плати одједном у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом извршења. Ставом петим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 88/19 од 21.02.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П2 1919/17 од 23.10.2018. године у делу одлуке о висини доприноса дечијем издржавању, садржане у ставу четвртим изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а нема ни других битних повреда одредаба парничног поступка које би могле представљати ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, парничне странке су закључиле брак ...1999. године у У брачној заједници рођена су деца ГГ ...1999. године и малолетни ВВ ...2001. године. Брачни односи парничних странака су поремећени због чега је њихов брак разведен, а малолетно дете ВВ поверен је мајци на негу, бригу и старање и самостално вршење родитељског права. Одржавање личних односа детета са оцем уређено је тако да се одвија према вољи детета и договору родитеља, а с обзиром на дотадашње контакте и узраст детета. Потребне малолетног ВВ, који је у време одлучивања у жалбеном поступку имао 17 година, утврђене су у месечном износу од 55.000,00 динара на име хране, одеће, обуће, хигијене, џепарца, екскурзија, а исти похађа приватну средњу ... школу, за коју школарина износи 3.300 евра годишње. Тужена је запослена у фирми чији је власник и оснивач тужилац, а тужена сувласник. Њена зарада је 26.000,00 динара месечно. Власник је стана у коме живи са децом, а који јој је припао према уговору о подели брачне тековине. Туженој је месечно потребно 20.000,00 динара за храну, одећу и обућу и 15.000,00 динара за режијске трошкове. Здрава је и радно способна, а поред малолетног ВВ има обавезу да издржава и пунолетног сина ГГ који живи са њима, а коме је за храну, одећу и обућу месечно потребно 20.000,00 динара, и за тренинге ... 5.000,00 динара месечно. ГГ се спремао за пријемни испит ради уписа на ... и ..., што је коштало 170 евра. Деца парничних странака су здрава и без посебних потреба. Тужилац је здрав и радно способан, запослен је у фирми чији је оснивач и власник и има месечна примања од 28.000,00 динара. Месечно му је за храну, одећу и обућу потребно 25.000,00 динара и за режијске трошкове 16.000,00 динара. Издаје стан за који добија 150 евра месечно и има уштеђевину, а власник је стана у којем живи. Осим деце, тужилац нема обавезу издржавања других лица. До пре осам месеци тужилац је добровољно давао по 200 евра за свако дете месечно, након чега је наставио да износ од 200 евра даје само сину ГГ, док је за малолетног ВВ престао да даје новац.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да су се стекли услови да се обавезе тужилац да доприноси издржавању малолетног детета са којим не живи са месечним износом од 20.000,00 динара, имајући у виду потребе детета као повериоца издржавања, могућности тужиоца као дужника издржавања и животни стандард странака као родитеља, те минималну суму издржавања као корективни фактор.

По оцени Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право при одлучивању о висини новчане обавезе тужиоца у издржавању малолетног детета, која се ревизијом оспорава.

Сагласно члану 67. и 68. став 1. и 2. Породичног закона („Службени гласник РС“, бр.18/05, 72/11 и 6/15), право и дужност родитеља је да се старају о деци, док према члану 73. и 160. став 1. Закона, дете има право на издржавање од оба родитеља. Према одредби члана 160. став 1. Породичног закона, висина издржавања одређује се према потребама детета, као повериоца издржавања, и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна и о минималној суми издржавања, дефинисаној одредбом члана 160. став 4. истог закона. Потребе повериоца издржавања зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода, те других околности од значаја за одређивање издржавања (члан 160. став 2.), док могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавеза да издржава друга лица, те других околности од значаја за одређивање издржавања (члан 160. став 3.). Према члану 162. став 3. истог закона, ако је поверилац издржавања дете, висина издржавања треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда за дете какав ужива родитељ дужник издржавања.

По оцени Врховног касационог суда, нису основани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права. Нижестепени судови су правилном применом критеријума из цитираног члана 160. Породичног закона, адекватно утврдили месечне потребе малолетног детета странака као уобичајене потребе детета у средњошколском узрасту старости 17. година, опредељујући их на износ од 55.000,0 динара, узимајућу у обзир и високе трошкове приватног школовања. Сходно томе, правилно су судови одредили висину обавезе тужиоца да доприноси издржавању малолетног сина у досуђеном износу од 20.000,00 динара месечно, у складу са утврђеним реалним могућностима тужиоца и његовим животним стандардом. Досуђени износ, уз допринос мајке, како у новцу, тако и кроз рад, бригу и старање које свакодневно улаже, неопходан је за издржавање заједничког малолетног детета парничних странака, којим ће се омогућити најмање такав ниво животног стандарда какав ужива родитељ-дужник издржавања, овде тужилац. Плаћањем тог износа и према схватању овог суда, а супротно наводима ревизије, неће бити угрожена егзистенција тужиоца, посебно ако се има у виду да је тужилац у претходном периоду добровољано доприносио издржавању детета са приближно истом сумом (200 евра месечно), а у међувремену није дошло до промене његових животних околности.

Нижестепени судови су, супротно ревизијским наводима, правилно оценили све околности конкретног случаја које су од утицаја на обавезу тужиоца, док у претежном делу наводи ревизије упућују на погрешно утврђено чињенично стање у погледу имовинских прилика и прихода тужиоца. Такви наводи нису посебно разматрани будући да у смислу члана 407. став 2. ЗПП не представљају дозвољен ревизијски разлог. Истовремено не доводе у сумњу правилност пресуђења и правилну примену материјалног права садржаног у релевантним одредбама Породичног закона.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци, без детаљног образлагања своје одлуке, сходно одредби члана 414. став 2. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић